

LEXI B. NEWMAN

INSULA DELINCVENȚILOR

Volumul 3
RENAȘTEREA

Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEWMAN, LEXI B.

Insula delincvenților / Lexi B. Newman. - Timișoara : Stylished, 2019

3 vol.

ISBN 978-606-9017-73-9

Vol. 3 : Renașterea. - 2019. - ISBN 978-606-9017-76-0

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Prolog

— Trebuie să tot repet asta? întreb puțin iritat.

Femeia de pe fotoliu încuviințează din cap, zâmbindu-mi mai mult forțat, decât sincer.

— Numele meu e Drake Monroe, șovăi printre buze.

Sunt distras rapid de soarele ale cărui raze intră leneșe printre gratiile de la geam. Femeia din fotoliu nu o să-mi capteze niciodată atenția, dacă nu îmi pune întrebări mai interesante. I-am repetat deja de câteva ori numele meu și, totuși, mă privește de parcă nu m-ar crede.

— De ce ești aici, Drake? vrea să știe.

Vocea ei e caldă. Îmi place vocea ei. Nu-mi place aspectul, dar vocea ei e minunată. Melodioasă.

— Vreau să vorbesc despre *ea*, mărturisesc.

— Care „ea”?

— Numele ei este Holly. Am cunoscut-o acum ceva timp. M-am îndrăgostit de ea și, totuși, i-am făcut mai mult rău decât am făcut cuiva în tot restul vieții mele.

Femeia se încruntă. Eu îmi schimb poziția în scaun. Nu mi-e ușor să vorbesc despre asta, dar simt că explodez dacă nu o fac. Femeia se uită urât la mine. Începe să mă irite atitudinea ei. Ar trebui să dea dovadă de mai mult profesionalism.

— Ai iubit-o?

E rândul meu să mă încrunt. Nu știu să răspund sincer la întrebarea asta. S-a petrecut acum mult timp, iar amintirile mele încep să pălească.

— Nu știu. Am plăcut-o. Mult. Era inteligentă.

— Era?

Își schimbă și ea poziția în fotoliu.

— Spune-mi, Drake. Această Holly a murit?

Pufnesc amuzat. Și eu care credeam că am fost suficient de clar. Ea nu e prea inteligentă.

— Din câte știu eu, da, răspund printre chicote. S-a sinucis.

— De unde știi asta?

— Pentru că știu.

Zâmbesc când aceasta mă privește chiorăș.

— Spune-mi, Drake, îmi cere. Știi unde te afli?

Pufnesc din nou. Tipa asta e de-a dreptul cretină. Nu sufăr de proastă orientare în spațiu.

— Bineînțeles. Sunt în Sanatoriul Kula.

— Atunci, știi că ăsta e un spital de boli mintale?

— Crede-mă, știu exact la ce m-am înhămat. În plus, comportamentul colegilor mei e foarte sugestiv.

Femeia își apleacă privirea spre caietul de pe genunchi. După ce a ținut morțiș să mă informeze de câteva ori, acum știu că sunt un caz dificil pentru ea. O depășește, realmente, toată situația în care mă aflu.

Sunt în Sanatoriul Kula pentru că aici am vrut să fiu. M-am înscris de unul singur, în speranța că personalul de aici mă va ajuta să fac diferența dintre simțurile reale și cele pe care le cred a fi adevărate. Sau să mă ajute să simt ceva.

— Dacă ți-aș spune că Drake Monroe, personajul pe care îl joci în fiecare zi, a murit în urmă cu cinci ani într-un incendiu, ce-ai crede?

Mă uit lung la femeia din fotoliu, iar ea se uită lung la mine. Așteaptă să-i răspund la o astfel de întrebare?

— Sincer?

— Da, sincer. Pentru asta sunt ședințele noastre, să discutăm sincer despre problemele prin care treci.

Simt nevoia să-mi dau ochii peste cap, dar mă abțin. În schimb, replic sec:

— Aș crede că ești mai nebună decât mine.

— De ce spui asta?

— Pentru că stau chiar în fața ta. Nu-mi poți spune că am murit, când sunt chiar aici.

Aceasta înghite în sec. Probabil știe că încep să mă enervez și când o fac, nu reacționez prea bine. N-ar fi prima oară când aș vrea să o pocnesc. Tactica ei e de-a dreptul jalnică.

Inspir adânc, încercând să mă calmez înainte ca situația să degenereze.

— Am venit aici să vorbim despre Holly, nu despre mine, îi amintesc.

— Eu vreau doar să te ajut să înțelegi cine ești cu adevărat, mărturisește. Numele tău nu e Drake Monroe, ci Adam Rodriguez. Ai acte care dovedește asta.

Abia acum îi înțeleg confuzia și de ce nu mă crede pe cuvânt că sunt Drake Monroe și nu sunt mort. După ce am sfidat lumea, am fost nevoit să devin altcineva. Totuși, prietenul meu nu-mi putea alege un alt nume? Adam mă duce cu gândul la chestii biblice, cu care n-am nici cea mai vagă legătură. Pentru mine, Dumnezeu nu există.

— Spune-mi un lucru, doamnă Clark. Am eu față de Adam?

Femeia din fața mea deschide și închide gura de mai multe ori, neștiind cum să-mi răspundă la asta. Din fericire pentru ea, ușa se deschide, anunțând că ședința noastră s-a încheiat. Mă întorc spre ea, observând-o pe cea care dă buzna înăuntru, fără să bată la ușă. E exact fata pe care nu o pot privi mai mult de trei secunde, fără să-mi doresc să mă dau cu capul de podea.

Știu doar două lucruri despre ea. O cheamă Charlie și, din nefericire pentru liniștea mea sufletească și pentru siguranța ei, seamănă izbitor de tare cu Holly.

Capitolul 1

— Șah Mat!

Domnul Thomson flutură din mâini, enervat. E al treilea Șah Mat, iar eu nu pot să nu-mi dau ochii peste cap. Chiar dacă suntem într-un ospiciu, ceea ce se întâmplă e de-a dreptul ridicol. Cum să-ți iei Șah Mat de trei ori, când tu nici măcar nu ai piese? Cum să-ți iei Șah Mat când doar îți închipui că joci șah?

— Vrajitoareo!

Charlie chicotește distrată. O amuză că tocmai îl enervează pe bătrânul și veteranul instituției, pe care cu toții îl știm ca fiind o persoană vulcanică. E ușor să-l enervezi pe domnul Thomson, iar Charlie o știe. Bănuiesc că asta e vreun hobby de-al ei, să enerveze persoane.

Brusc, își întoarce ochii căprui spre mine, iar eu tresar. Îmi mut privirea în altă parte, străduindu-mă să mă prefac neatenț la ce se întâmplă în dreapta mea.

— Joci?

Totodată, mă prefac că nu aud, în timp ce mă zgâiesc lung la pereți.

— Hei, tu! Latinule!

Oftând, mă uit din nou la ea, plictisit. Chiar dacă n-ar urla, tot mi-aș da seama că vorbește cu mine. Și-a făcut un obicei să mă bage în seamă, deși mă chinuiesc să stau cât mai departe de ea și de înfățișarea care dezgroapă niște amintiri pe care încerc să le uit.

— Joci? mă întreabă amuzată, zâmbindu-mi cu toți dinții ei micuți și albi.

Domnul Thomson se ridică furios de la masă.

— Tocmai s-a eliberat locul, adaugă printre chicoteli. Joci?

— Nu-mi place șahul, i-o retez.

— Putem juca table, rânjește.

— Nu, mulțumesc.

Respect pentru oameni și cărți

— Monopoly?

Îmi dau din nou ochii peste cap. Pe lângă faptul că mă ia durerea de cap de fiecare dată când mă uit la ea, mai e și insistență.

— Nu sunt atât de nebun, încât să-mi închipui o întreagă tablă de Monopoly, i-o retez a doua oară pe un ton sec.

Zâmbetul ei piere, însă nu se lasă.

— Dacă mă bați la șah, îți dau juleul meu de la cină, propune.

Pufnesc. Tipa asta o face pe idioata sau chiar nu pricepe că nu vreau să am de-a face cu ea?

— Nu-mi trebuie juleul tău, roșcato! Aș vrea, în schimb, să nu mai vorbești. Te-am ascultat destul.

— Și dacă nu vreau? chicotește, distrată de discuție.

— Îți bag Regele pe gât!

În momentul în care încetează să-mi mai arunce priviri peste umăr și se răsucesce pe scaun ca să fie în fața mea, îmi dau seama că nu o s-o lase baltă.

— Mereu ești atât de agresiv?

Își înclină capul, arătând de-a dreptul adorabil. S-o ia naiba!

— Doar un joc, Adam. Promit să fiu iertătoare.

— Îți dai seama că ești complet și iremediabil nebună și că doar îți imaginezi că joci, nu-i așa? întreb în doi peri, iritat de insistențele sale. Nu ai o tablă de șah. Nu ai piese, fir-ar să fie!

— Și totuși i-am dat Șah Mat domnului Thomson, din trei mișcări, îmi reamintește.

Acum știu că e idioată. Ba nu, e complet dusă cu capul. E și iritantă, totodată.

Înțelegând că nu am cum să scap de ea dacă continui să-i răspund, iau pe loc hotărârea de a o ignora. Mă întorc la vechea mea activitate, adică la a mă holba la pereții camerei de recreere, așteptând să treacă timpul.

Adevărul este că mă tentează să-i intru în joc, ceea ce e de-a dreptul periculos. După toată aventura din J.R.S. Maui am luat hotărârea să stau departe de femei pentru un timp. E un bine pe care pot să mi-l fac mie și, totodată, lor.

Însă, când am intrat aici, nu mă așteptam să dau peste o copie proastă de-a lui Holly și KJ, fata care mi-a schimbat perspectiva asupra vieții și care m-a ajutat să-mi dau seama că se petrec ceva anomalii la „mansardă”.

Creatura care acum se așază lângă mine, pe canapea, e cea mai enervantă persoană pe care am cunoscut-o vreodată și, dacă n-am fi închiși aici și dacă n-aș vrea din tot dinadinsul să-mi schimb comportamentul, aș fi tentat să o pocnesc.

Charlie se apleacă spre mine, făcându-mă să mă simt exact ca un șoarece captiv în cușcă. Își pironește ochii căprui pe mine și mă fixează cu o intensitate care îmi face migrena să fie și mai săcâitoare. E atât de aproape încât, practic, îmi suflă pe obraz.

— Încerci cumva să mă ignori? chicotește.

Chiar încerc! Dar, la cât de insistență e Charlie, ar trebui să mă ascund într-o gaură de șarpe, ca să scap de ea.

— Nu mă prea plăci, nu-i așa? întreabă.

— Ai perfectă dreptate, i-o trântesc sec.

— De ce? Ai vreo problemă sau vreo experiență proastă cu roșcatele?

N-are nici cea mai vagă idee de experiența mea cu roșcatele țicnite. Dacă ar ști, ar sta la o distanță considerabilă de mine și nu mi-ar mai sufla în ceafă de fiecare dată când prinde ocazia.

Încerc să pun o oarecare distanță între noi, trăgându-mă pe canapea până în capătul acesteia. O idee proastă, de care îmi dau seama, abia după ce mă trezesc prins între roșcata iritantă și brațul canapelei, fără vreo șansă de scăpare.

— Dios! exclam într-un final, scos din sărite. Tu chiar n-ai altă treabă?

— Nu chiar, râde. Suntem închiși aici, Adam. Îți amin-tești? Nu avem prea multe de făcut.

— Ai putea să faci ce face tipul ăla.

Fac semn spre individul care, din nu știu ce motiv, începe să zbiere și să se dea cu capul de perete, de parcă ar vrea să treacă prin el. Mi-o imaginez pe Charlie făcând asta și mă mai relaxez puțin.

— Mda. Nu sunt chiar atât de nebună, mă informează.

Doi asistenți sar să-l oprească pe individ. Astfel de scene sunt la ordinea zilei și nu mai șochează pe nimeni, așa cum mă șocau pe mine la început. În primă fază, m-am înfiorat când am văzut că, pe lume, există oameni cu probleme mai mari decât ale mele.

— Ești sigură? o întreb brusc amuzat. Eu n-aș paria pe asta. Tocmai jucai șah imaginar.

— Te crezi mai sănătos mental, Adam? rânjește. În timp ce eu prefer șahul imaginar, tu preferi să te holbezi la pereți, arătând de fiecare dată de parcă te aștepti să se mute din loc. Totuși, vrei să știi un secret?

Nu! Nu vreau să-mi spună niciun secret de-al ei. Secretele fac oamenii să se apropie, ceea ce nu e cazul să se întâmple între mine și Charlie.

— Presimt că o să mi-l spui oricum, bombăn.

— Ai dreptate, chicotește. Secretul este că eu nu știu să joc șah.

Îmi întorc, în sfârșit, privirea spre ea, găsind-o mai aproape decât mă așteptam. Ochii ei uriași mă înghit din prima clipă.

— Atunci, ce a fost cu toate astea?

— Teatru, Adam, oftează. Teatru. Bănuiesc că nici domnul Thomson nu știe să joace, altfel nu se lăsa păcălit atât de ușor. Doar are impresia că știe pentru că eu am vrut să aibă impresia asta.

Deși vreau să mă abțin, mă trezesc rânjind ca prostul, de parcă aș fi mândru de ea.

— Ești o mică durere în fund, știi?

— Mi s-a mai spus, replică senină.

— Dar, cu toate că ești o mică durere în fund și, pe lângă asta, mai ești și o mică jigodie adorabilă, vreau să mă lași în pace.

— Nu ești distractiv deloc, Adam Rodriguez.

— Nu am venit aici să mă distrez, mi corazón. Dacă aș fi vrut să mă distrez, aș fi ales cu siguranță un club de streaptease.

Domnul Thomson se înființează în fața noastră, cu o atitudine bătaioasă și cu pumnii strânși pe lângă corp, fixând-o răutăcios pe vrăjitoarea roșcată de lângă mine.

— Vreau să-mi iau revanșa!

— Ți s-a făcut dor de un Șah Mat, boșorogule?

— Nicio grijă, vrăjitoare! De data asta nu te mai las să-mi faci vrăji. Vă știu eu pe voi! Toate sunteți niște vrăjitoare.

Râzând cu gura până la urechi, Charlie se întoarce spre mine și replică:

— Ia exemplu de la el, Adam. Până și un babalac care abia își mai cară sâmbetele e mai distractiv decât tine.